

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΚΟΡΤΩ

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΣΑΝ

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ ΜΑΣΑΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΩΝ ΒΙΤΣΙΩΝ, διηγήματα (Εξάντας, 1999)
- ΡΑΜΠΑΣΤΕΝ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 1999)
- ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2000)
- ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ, μυθιστόρημα (Εξάντας, 2001)
- ΑΝΙΜΑΛ, αστυνομικό μυθιστόρημα (Εξάντας, 2002)
- Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ, νουβέλα (Οδός Πανός, 2002)
- ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΤΟΥ ΜΑΝ, αστυνομικό μυθιστόρημα
(Εξάντας, 2003, επανέκδ. Καστανιώτης, 2013)
- Ο ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΚΟΝΤΑ, νουβέλα (Εξάντας, 2003)
- Η ΛΥΣΣΑ, νουβέλα (Μίνωας, 2004)
- ΑΥΤΟΚΤΟΝΩΝΤΑΣ ΑΣΥΣΤΟΛΑ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2005)
- Ο ΔΑΙΜΟΝΙΣΤΗΣ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2007)
- Ο ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2008)
- ΔΕΚΑΕΞΙ, μυθιστόρημα (Καστανιώτης, 2010)
- Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΤΡΩΓΕ ΠΟΛΛΑ, ευθυμογραφήματα
(Καστανιώτης, 2012)
- ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ, θεατρικοί μονόλογοι (Ποταμός, 2012)
- Ο ΤΑΞΙΤΖΗΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, ποίηση (Οδός Πανός, 2012)
- Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΑΣ ΣΚΥΛΑΣ, μυθιστόρημα (Διόπτρα, 2013)
- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2013)
- ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ, μυθιστόρημα (Πατάκης, 2014)

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

Έρως ανίκατε μάσαν

ευθυμογραφήματα

ΕΚΛΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη ελληνική λογοτεχνία

Πεζογραφία – 361

Αύγουστος Κορτώ, Έρωσ ανέκατε μάσαν

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια – Διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ – Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright© Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη)

και Αύγουστος Κορτώ, Αθήνα, 2015

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2015

Κ.Ε.Τ. 9741 Κ.Ε.Π. 319/15

ISBN 978-960-16-6190-2

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στο Κουτάβι,
που κάνει την καρδιά μου
να γελά

Το γέλιο είναι η φωνή της ευτυχίας.
Αρχαίο κινέζικο ρητό

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κρίση Τιτανικού	13
Πάσχα στο Καραμπουρνάκι	27
Δαμάζοντας τα δίπιτα	40
Ο άντρας που αγαπούσε τις σερβιέτες.	59
Ιστορία μου, αφαγία μου	84
Τετράφυλλα και τρίφυλλα	101
Τα πέντε αστέρια σε μάραναν	117
Ο Ηράκλειτος και η ομπρελοθήκη	125
<i>Για μια καούκα αδειανή....</i>	128
<i>Ο θάνατος και η γεροντοκόρη</i>	133
<i>Δυο γάιδαροι, η Χιονάτη κι ο εξάδελφος</i>	137
Κάνε μου λιγάκι μπλουμ!	144
<i>Τα τσίσα της αθωότητας.</i>	145
<i>Ο ανεπρόσκοπος.</i>	148
<i>Τζάμπα καίει η γάμπα</i>	151
<i>Η εκδίκηση της εκδίκησης.</i>	155
Ένα βρακί είχε η κόρη	160
Ιζαμπέλ Ατζαμής	178
<i>Χειλάκι Πετρο-βούβαλο</i>	179

<i>American History: F</i>	181
Άλλος το τρώει και ζορίζεται...	183
... κι άλλος το τρώει και δροσίζεται	187
Το μαγιό της ντροπής	189
Σιταγρός με ψυχάκια	193
T' Aï-Zαβού και τ' Aï-Γκαβού τα σόγια μου αντάμωσαν	197
Τα δρακουλίνια των Εξαρχείων	200
Έλαβον: γίδα βραστή	215
Ο έρωτας παρκάρει στο στομάχι.	241
ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Πες μου κάτι να γελάσω	257

Πάσχα στο Καραμπουρνάκι

Καθόσον οικογενειακή γιορτή, το Πάσχα στο πατρικό μου θύμιζε τις *Μέρες ραδιοφώνου* και πολλές άλλες ταινίες του Γούντυ Άλλεν, όπου μια μεγάλη, δεμένη και αλλόφρων φαμίλια μαζεύεται με αφορμή κάποια γιορτή για ξεκοίλιασμα, χαβαλέ κι αναίτια φαγωμάρα για ζητήματα μηδαμινής σημασίας – όπως το κατά πόσον η σύζυγος του τάδε μεγάλου πολιτικού ανδρός ήτο κρυοκώλα εκ φύσεως ή αν την κατέστησε αγέλαστη Ιζόλα η ακατάσχετη μοιχεία του συζύγου της, που όταν ήταν να μπει στο Μαξίμου μαζεύανε τους πολυελαίους για να μην τους πάρει παραμάζωμα με τα κέρατά της, ή περίπλοκα ζητήματα ευκλείδειας γεωμετρίας, όπως το ποιο ήταν το καλύτερο τρίγωνο Πανοράματος και ποιανού η καράφλα έμοιαζε με ροξ.

Ωστόσο, τώρα που τις μαζώξεις αυτές σκεπάζει η σκόνη του άπιαστου παρελθόντος, θα ήθελα να περιηγηθούμε μαζί σε παλιές πασχαλινές μνήμες...

Κατ' αρχάς να πω ότι, ως μαμόθρεφτο σπασικλάκι, για το μικρό στρουμπουλό Κορτόπουλο οι διακοπές του Πάσχα ήταν ο παράδεισος: αφενός μπορούσα να περάσω αμέτρητες ώρες παίζοντας επιτραπέζια και βλέποντας ταινίες στο βίντεο με την καλύτερή μου φίλη, τη μητέρα μου (καμία ελπίδα κοινωνικοποίησης), κι αφετέρου, τις μέρες που οι υπόλοιποι συμμαθητές μου τεμπέλιαζαν, εγώ είχα τη δυνατότητα να διαβάσω τα επόμενα κεφάλαια σε όλα τα μαθήματα, ώστε να έχω τα δεκάρια και την εύνοια της δασκάλας εξασφαλισμένα (καμία ελπίδα γενικώς). Κι επιπλέον, το δεκαπενθήμερο αυτό, περισσότερο από κάθε άλλο, ήταν αφιερωμένο στην αγαπημένη μου ασχολία μετά το διάβασμα: στην ασυγκράτητη αδηφαγία.

Να προσθέσω επίσης ότι, όπως τα αθλητικά και η πολιτική, έτσι και η οργανωμένη θρησκεία προξενούσε και στους δυο μου γονείς αφόρητη πλήξη, με αποτέλεσμα οι σχέσεις μας με τον εκκλησιασμό να είναι ελάχιστα πιο στενές απ' ό,τι του Σαρτρ. Η μάνα (που ήταν και συχνά πυκνά χαπακωμένη) παραπονιόταν ότι οι κλαυθμυρισμοί των παπάδων της έφεραν νύστα (και είχε αποκοιμηθεί πολλάκις στο στασίδι, ροχαλίζοντας εκκωφαντικά με τον φυσικό ενισχυτή των παραπανίσιων της κιλών), ενώ ο πατέρας έφριττε με τη μυρωδιά του λιβανιού και της κολόνιας Chanel Post-Mortem (το άρωμα της πεθαμέ-

νης θείας) με την οποία λούζονταν οι θεοσεβείς γρι-
έντζες. Έτσι, ακόμα και το Πάσχα των Ελλήνων Πά-
σχα, περίοδο όπου και οι πλέον αδιάφοροι περί τα
θεία αντιμετώπιζαν με αίσθημα επιβεβλημένης κα-
τάνυξης, είχα την τύχη να το απολαμβάνω με όλα
του τα έθιμα αλλά χωρίς καμιάν από τις αγγαρείες
του.

Αρχής γενομένης με τη νηστεία της Μεγάλης
Εβδομάδας. Όπου, περισσότερο από πείσμα και
επιθυμία γαστριμαργικής ποικιλίας, κάθε χρόνο η
Κατερίνα έλεγε: «Φέτος όμως θα νηστέψουμε, έτσι;
– όχι τίποτ' άλλο, για να ευχαριστηθούμε περισσό-
τερο και το αναστάσιμο τσιμπούσι». Λογικότατο.
Πατέρας και γιος συναινούσαμε. Κι από την πρώτη
κιάλας μέρα άρχιζαν οι παρασπονδίες.

Ίσως φταίει το γεγονός ότι η μάνα μου μας έρι-
χνε κατευθείαν στα σκληρά, εγκαινιάζοντας τη νη-
στεία με τις ανεκδιήγητες φακές της, οι οποίες,
επειδή κατά βάθος δεν τις γούσταρε καθόλου και
τις έφτιαχνε με μισή καρδιά, ήταν ένα άνοστο νερο-
μπούλι που θα προκαλούσε εξέγερση και σε σιβηρι-
κό γκουλάγκ, και οι οποίες, για να εξιλεωθούν και
να τρώγονται έστω και με το ζόρι, απαιτούσαν πλη-
θώρα συνοδευτικών, σαν τον γέρο που τον παντρεύε-
σαι για τα λεφτά του και λες: σε τρώω που σε τρώω
στη μάπα, τουλάχιστον να 'χω και κάνα λούσο να
ξεχνιέμαι.

Ο δε πατέρας μου ανήκε σ' αυτή την κατηγορία σαρκοβόρων που θεωρούν ότι το φαΐ αν δεν περιλαμβάνει κάποιας μορφής ζωική πινελιά, δεν είναι φαΐ. Και καθώς έβλεπε με τρόμο το ενδεχόμενο σχεδόν έξι ημερών πλήρους αποχής από το κρέας, με πρώτο πλήγμα τις φακές που θα τις σνόμπαρα ακόμα κι ο Γκάντι, το μεσημέρι της Μεγάλης Δευτέρας γύριζε σπίτι απ' το σουπερμάρκετ με ογδόντα σακούλες, οι οποίες περιλάμβαναν ότι βγάνει η θάλασσα-πικροθάλασσα εξαιρουμένης της αδελφής του Μεγαλέξανδρου: τσίρο, λακέρδα, σκουμπρί, ρέγγα, αντσούγιες, χταπόδι, σουπιά, σαλάχι, χελιδονόψαρο, σμέρνα και το καλαμάρι του καπετάν Νέμο –χώρια τα τουρσιά και οι ταραμάδες και οι γεμιστές ελιές–, έτσι που στο τέλος το κυρίως πιάτο απόμενε ανέγγιχτο, κι απ' το πολύ αλίπαστο ανεβάζαμε είκοσι δύο πίεση.

Μεγάλη Τρίτη, οι αντοχές μας είχαν ήδη εξαντληθεί, οπότε η μάνα, για να αποσοβήσει τον κίνδυνο ο άντρας της να επιστρέψει ζαλωμένος ζωντανό ζυγούρι για σφάξιμο, έφτιαχνε το μοναδικό φαΐ που ανεχόταν κι ας μην περιλάμβανε κρέας: μακαρονάδα με κόκκινη σάλτσα, πασπαλισμένη μέχρις εξαφάνισης απ' το οπτικό πεδίο με τριμμένη παρμεζάνα – που μπορεί να μην είναι ακριβώς νηστήσιμη, αλλά όσο να πεις το γαλακτοκομικό παράγεται αναίμακτα (εκλογικεύσεις αμαρτωλών), κι ο μπαμπάς

ανταποκρινόταν στο κάλεσμα του Ακάκιου της Μί-
σχο (βοήθειά μας) με το γνωστό του μπρίο, και την
τεχνική αυτοεξαπάτησης ένα ίσον τέσσερα, όπου το
πρώτο πιάτο το τρωσ κανονικά, τα επόμενα δύο χω-
ρισμένα σε τέσσερα πιάτα με «δυο πιρουινιές ακό-
μα», και το τέταρτο όρθιος πάνω απ' την κατσαρό-
λα, με το καπάκι της αναποδογυρισμένο σε ρόλο
πιάτου, και τη γυναίκα σου να λέει: «Κάτσε, χρι-
στιανέ μου, να φας σαν άνθρωπος, που θα σου πάει
το φαΐ στην πλάτη».

Παράλληλα, για να μπούμε στο πνεύμα, βλέπαμε
κάθε βράδυ ανελλιπώς τον Ιησού από τη Ναζαρέτ,
τον οποίο είχαμε όλοι αποστηθήσει και θα μπορού-
σαμε κάλλιστα να ανεβάσουμε σε οικογενειακό
σκετς (άλλο που λόγω χόντρους ο σταυρός θα 'πρε-
πε να 'ναι ατσάλινος με βάση από τσιμέντο για να
μην ξεκολλήσει και πάρει τον Γολγοθά κατήφορο σαν
την Κομανέτσι στη δοκό), κι ωστόσο παρακολουθού-
σαμε με κοιμένη την ανάσα, λες και φέτος ο Τζίζας
θα 'κανε την έκπληξη κι αντί ν' αποθάνει για τις
αμαρτίες μας θα γινόταν μπουγατσατζής και θα
ανακάλυπτε την τυρόπιτα κουρού (το όνομα της
οποίας, σύμφωνα με τους πατέρες της Εκκλησίας – η
οποία είναι σαν την Πίπη Φακιδομύτη και μάνα δεν
έχει – είναι παραφθορά της λέξης Κύριε, εξού και η
πετυχημένη κουρού είναι σαν να σε ταΐζει ο Θεός στο
στόμα).

Τη Μεγάλη Τετάρτη τη βγάξαμε όπως ο ανέραστος τσοντάκιας που ότι δεν κάνει το φαντάζεται, καταστρώνοντας το τραπέζι της Ανάστασης, με τη μάνα να εξορκίζει τον πατέρα να μη σηκώσει τον μισό Μαρινόπουλο απ' τη λύσσα του, κι εκείνον να γνέφει καταφατικά χωρίς να θεωρεί ότι θα καταπατήσει τους συζυγικούς του όρκους, διότι σκόπευε να σηκώσει τον άλλο μισό Μαρινόπουλο.

Και ξημέρωνε με τα πολλά η Μεγάλη Πέμπτη, που για το δόλιο το Κατερινάκι ήταν στην κυριολεξία ημέρα μαρτυρίου, αφιερωμένη στην απέλπιδα προσπάθειά της να εμποδίσει τον κανακάρη της απ' το να αυτοκτονήσει από υπερβολική χοληστερίνη. Κι εξηγούμαι: από μικρό παιδί (άλλο που «μικρό» ήμουν μόνο στη σύλληψη κι έκτοτε αποκλειστικά κτηνάκι), όταν έβλεπα αυγό έκανα σαν τη φρενοβλαβή γριά μάνα της Ντιβάν στο *Pink Flamingoes*. Βραστό, τηγανητό, ποσέ, μελάτο, ομελέτα, στραπατσάδα ή ωμό και χτυπημένο με ζάχαρη και κακάο, το αυγό ήταν το μεγάλο κι αγιάτρευτο πάθος μου, και ο αιώνιος καημός μου, διότι σπανίως μου επέτρεπαν να φάω πάνω από δύο την ημέρα. Κι όπως είναι φυσικό, τη μέρα που ο απανταχού ελληνισμός έβαφε αυγά, αφιονιζόμουν σαν αιμοδιψής Ασασίνος.

Έτσι η μαμά ξύπναγε αχάραγα σαν τον φούρναρη και στρωνόταν στη δουλειά, ώστε μέχρι να ξυπνήσω τα αυγά να 'χουν βαφτεί και να 'χουν προλά-

βει να κρυώσουν, για να μη ξεματιστώ απ' την πρεμούρα μου (άλλο που ο στόμας μου ήταν γαλβανισμένος και μπορούσα να μασήσω κι αναμμένα κάρβουνα και να ρευτώ το θυμίαμα). Κι έτσι, μόλις ξυπνούσα, έτρεχα στην κουζίνα, άνοιγα το ψυγείο, έβγαζα δύο κατακόκκινα αυγά, και για να μη χάσω στο τσούγκρισμα και συγχυστώ (όπως κάθε σωστό μοναχοπαιδί, αντιμετώπιζα την όποια ήττα σαν μίση χειρότερη κι απ' τον θάνατο), τα τσούγκριζα μόνος μου, τα ξεφλούδιζα και τα εισέπνεα. Κι έπειτα, μόλις συνειδητοποιούσα ότι θα 'πρεπε να περιμένω ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο μέχρι την επόμενη μυτιά αλατισμένου κρόκου, άρχιζα να σταυρώνω τη μάνα με ό,τι γκρίνια και συναισθηματικό εκβιασμό χωρά ο νους, έτσι που στο τέλος, για να μη βγάλει τον καρκίναρο απ' τη μουρμούρα μου, άρχιζε να με μπουκώνει τσουρέκια και σοκολατένια αυγά, και μου έταζε πως αν ήμουν καλό παιδί και δεν τα κακάρωνα από αυγοφαγία στη ζούλα, το Μεγάλο Σάββατο θα μ' άφηγε να πιω ένα ποτηράκι λικέρ Εολική που το 'χαν στο πάνω ράφι του σύνθετου-Κθούλου και δεν το 'φτανα, και ήταν η μεγάλη μου αδυναμία, ιδίως το Parfait Amour (και μετά αναρωτιέμαι γιατί βγήκα έτσι – έτσι ήμουν, ανάθεμα τα γονίδια μου τα διφομανή).

Τη Μεγάλη Παρασκευή, ακόμα και οι άθρησκοι γονείς μου ένιωθαν μια σουβλιά ενοχής που ο γιος

τους έμπαινε σε εκκλησία πιο σπάνια κι απ' τον Ντέμιαν της Προφητείας, και φλέρταραν επί ώρες με την ιδέα να παραστούμε σε κάποιον απ' τους δεκάδες επιταφίους που αλώνιζαν την πόλη (κι ευτυχώς που υπήρχαν φανάρια, ειδάλλως θα είχαμε μετωπικές Εσταυρωμένων με γριές σε ρόλο αερόσακου). Ωστόσο η μεγάλη αυτή γιορτή της Ορθοδοξίας φαινόταν και στους δυο τους μελαγχολική σαν κηδεία, κι επειδή θα τους έπιανε στεναχώρια και βαρεμάρα, στο τέλος καταλήγαμε να βλέπουμε τον επιτάφιο στην τηλεόραση, με εκτενή διαλείμματα όπου βγάζαμε την κεραία, συνδέαμε τον Commodore 64 και κάναμε οικογενειακό τουρνουά PacMan.

Όμως στο σπίτι μας η Μεγάλη Παρασκευή περιλάμβανε και δεύτερη τελετή, την οποία δεν παραλείπαμε ποτέ να τιμήσουμε. Η απαρχή της χρονολογείται στην πρώτη φορά που μου εξήγησαν τι σημαίνει ημιαργία, οπότε κυριεύτηκα από πανικό. Μπορεί να μην ήθελα να φωνίσω τίποτα, αλλά κι αν μ' έπιανε ξαφνικά και ήθελα, τι θα 'κανα με τα μαγαζιά κλειστά; Οπότε, για να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο να ποθήσω κάτι μετά τις πέντε το απόγευμα, πουρνό πουρνό η μάνα μ' έπαιρνε απ' το χέρι και κατεβαίναμε στο «Κατώι του Βιβλίου», το λατρεμένο υπόγειο του Μπαρμπουνάκη το οποίο, με τα απέραντα ράφια και τις στοιβές των βιβλίων – χώρια ο παπαγάλος-μασκότ–, φάνταζε στα παιδικά

μου μάτια σαν τη σπηλιά του Αλή Μπαμπά. Τι μπάλες ποδοσφαίρου κι αθλητικά με αερόσολα και ποδήλατα BMX: εδώ μέσα κρύβονταν οι πιο μεγάλοι θησαυροί του κόσμου. Έτσι, ώρες μετά, καταλήγαμε στο ταξί της επιστροφής, φορτωμένοι με ασήκωτες σακούλες, που με τα χρόνια άλλαζαν χέρια και κατέληγαν σε αναγνωστικές αλλαξοκωλιές, με τη μητέρα μου να ρουφάει τα παιδικά της Άστριντ Λίντγκρεν στις εκδόσεις Μετόπη, κι εμένα να διαβάζω, σε ηλικία άκρως ακατάλληλη, το μεθυστικό Άρωμα του Ζίσκιντ.

Και κάπως έτσι φτάναμε στο Μέγα Σάββατο, οπότε και η επαφή μας με τον Ύψιστο ήταν επιτακτική, έστω κι αν, όπως και σε πολλές άλλες οικογένειες, συνοδευόταν απ' την υποκρισία του κοιλιόδουλου: τούτ' είναι, όλα τα φαγιά έτοιμα και η μαγειρίτσα αχνιστή ως τις εντεκάμισι, δώδεκα παρά δέκα στηνόμαστε όξω απ' την εκκλησία, και δώδεκα κι ένα εκατομμυριοστό του δευτερολέπτου, μόλις άνοιγε ο πάπαρδος το στόμα του να πει το Χριστός Ανέστη! στο «χου-» απάνω αναχώρηση με τέρμα τα γκάζια, σαν τη Θέλμα και τη Λουίζ που τις έφαγε ο ανδροκρατούμενος ντουινιάς κακό χρόνο να 'χει, άλλο που η Τζίνα Ντέηβις με τις τζαχείλες και τις δοντάρες και τα ούλα, που χαμογελάει κι αδειάζουν οι παραλιές λόγω καρχαρία, πρόλαβε να αρτυθεί με το τεκνάκι τον Μπραντ Πιτ και πήγε χορτάτη

η λάμια. Και καθώς η Σαλονίκη είναι τίγκα στην εκκλησία (απ' τις πολλές αμαρτίες, που 'λεγε κι ο Χατζιδάκις), και στο ίδιο οικοδομικό τετράγωνο βλέπεις τρεις τρούλους σαν χρυσά μαστάρια διότι η γειτονιά τις θέλει μπόλικες τις βασιλικές της κι έτσι κολλητά στην Αγία Κομποθέκλα έχεις τον Άγιο Γερβάσιο και τον Άγιο Είχαμε, οπότε διαλέγεις ποιος ναός είναι προσβάσιμος με σκαλωμαρία απ' το μπαλκόνι, για να μη χάνεις χρόνο άδικα κι όταν ακόμα οι άλλοι σταυρώνουν με τη λαμπάδα το κατώφλι του σπιτιού τους (κι εμείς το κάναμε, αλλά τζίφος: πάλι κώλος γινόμασταν), εσύ να 'χεις φάει το ρολό κοτόπουλο το γεμιστό αμάσητο μαζί με το διχτάκι και να ρίχνει την άλλη μέρα ο απαυτός σου παραγάδι.

Αν όμως μια χρονιά έχει μείνει ανεξίτηλα χαραγμένη στη μνήμη μου ως η απόλυτη Ανάσταση, ήταν το Πάσχα του 1992, που σημάδεψε την τελευταία φορά που η μητέρα μου παρέστη στη σεπτή τελετή των πέντε λεπτών.

Διότι η καχομοίρα η Κατερίνα υπέφερε απ' ότι τελειώνει σε -φοβία, κι ανάμεσά τους πάθαινε ψυχολογικό πέρα-δώθε με τους ξαφνικούς θορύβους. Από μικρό παιδάκι είχα μάθει ότι καλύτερα να φέρω στο σπίτι γκόμενο παρά στρακαστρούκα, ενώ τις Απόκριες ήμουν ελεύθερος να ντυθώ και Λιμπεράτσε με αυθεντική γούνα και μονόπετρα, φτάνει

να ορχιζόμουν πως δεν θα πλησίαζα πιστόλι με δυναμιτάκια. (Και τη μοναδική φορά που ο πατέρας μου είχε την ατυχή έμπνευση να τρομάξει τη γυναίκα του σκάζοντας ένα μπαλόνι από πίσω της την ώρα που έκοβε την τούρτα των γενεθλίων μου, η μάνα μου πρώτα τσίριξε κι έπειτα του κόλλησε ένα κομμάτι σοκολατίνα στα μούτρα.)

Έτσι κι εκείνο το Μεγάλο Σάββατο, καθώς παρκάραμε δίπλα στον Αϊ-Μαρή Τρελή –που μπορεί να απείχε εκατό μέτρα απ’ το σπίτι, αλλά γιατί να περπατήσεις όταν μπορείς να πας με τ’ αμάξι; (είναι ν’ απορείς πώς δεν το χρησιμοποιούσαμε και μες στο σπίτι)–, διέκρινα τον τρόπο ζωγραφισμένο στο αφράτο πρόσωπο της μητέρας μου, που ήξερε ότι θα περνούσε τα δευτερόλεπτα του «Χριστός Ανέστη» σαν τον λαγό στην εθνική, ουρλιάζοντας κι αναπηδώντας παρά τα βουλωμένα της αυτιά. Κι όσο έβλεπε το πλήθος να πυκνώνει και φανταζόταν τα διάφορα σκασμένα που ετοιμάζονταν να αμολήσουν ένα κάρο βεγγαλικά, τόσο το μάτι της γυάλιζε απ’ τον πανικό. Γι’ αυτό κι αποφάσισε ξαφνικά να εμπιστευθεί το ρολόι της, το οποίο, καθόσον ετύγχανε νοικοκυρά που η μόνη της βιασύνη ήταν να γυρίσω απ’ το σχολείο για να της περάσουν τα στερητικά, έδειχνε πάντα λάθος ώρα – στην προκειμένη περίπτωση, πήγαινε μερικά λεπτά μπροστά. Οπότε, αφού τάπωσε τ’ αυτιά της με κέρινες ωτασπίδες,

έχωσε τα δάχτυλα ίσαμε το τύμπανο κι έσκυψε το κεφάλι, και θεωρώντας ότι το πατιρντί είχε αρχίσει, μονολόγησε: «Γαμώ τα καντήλια σας με τα πούστι-κα τα βαρελότα, το μουνί μου μέσα κάθε χρόνο», πεπεισμένη ότι δεν την είχε ακούσει κανείς, ενώ στην πραγματικότητα, η φωνή της, ενισχυμένη απ' την κουφαμάρα, είχε αντηχήσει, στεντόρεια, στα δευτερόλεπτα απόλυτης σιγής που προηγούνται του αναστάσιμου αλαλαγμού – με αποτέλεσμα, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι επικρατούσε αφύσικη ησυχία, να σηκώσει το κεφάλι, να ανοίξει τα μάτια και να δει ότι όλο το εκκλησίασμα, μηδενός εξαιρουμένου, είχε γυρίσει προς το μέρος της και την κοιτούσε εμβρόντητο. Κι όπως ήταν φυσικό, αποφάσισε πως η κράση της δεν άντεχε τις πασχάλινες συγκινήσεις κι εφεξής έμενε σπίτι, φροντίζοντας με το που θα δρασκελίσουμε το κατώφλι, τα φαγιά να είναι σερβιρισμένα, μην τυχόν και μας πέσει το ζάχαρο στο φυσιολογικό και πάθουμε καμιά ξαφνική υγεία.

Κι όσο για την Κυριακή του Πάσχα, ήταν πάντα υπέροχη, όπως και κάθε μέρα που συνοδεύεται απ' τη μαγική λέξη αποφάγια – βουνά ολόκληρα από περικοσέματα, που ως την Τρίτη είχα σιχαθεί μέχρι και τ' αυγά, και προτιμούσα να τσουγκρίσω τίποτα κουρκομπίνια που 'ναι και σφιχτά και δε σπάνε.

Με τα χρόνια βέβαια, ο ενθουσιασμός μου για τις γιορτές και τις οικογενειακές μαζώξεις εξασθενού-

σε, ώσπου έφτασα να τις αντιμετωπίζω ως τυπικές υποχρεώσεις: μισή ωρίτσα με γονείς και θειους και παππούδες, και μετά δρόμο για πιοτί και ξεσάλωμα μέχρι πρωιάς, που την Κυριακή το πρωί σηκωνόταν ο Χριστός αλλά εγώ με τίποτα.

Τώρα όμως, που η νοσταλγία –αυτή η πανούργα μακιγιέζ της μνήμης– έχει μεταμορφώσει την εποχή εκείνη σε προσωπική μυθολογία, καθώς ετοιμάζομαι να γιορτάσω το Πάσχα με τη δική μου, μικρή αλλά αγαπημένη οικογένεια, άθελά μου γυρίζω στα χρόνια της αθωότητας μ' έναν γλυκόπικρο αναστεναγμό.

Κι έπειτα, μιας και το στόμα έχει ανοίξει για να στενάξει, φροντίζω να το βουλώσω με κάτι φαγώσιμο, αφού πρώτα αποτίσω φόρο τιμής στην υποκρισία γκουγκλάροντας τσουρέκι + θερμίδες.

Δαμάζοντας τα δίπιτα

Για τους αμύητους, *δίπιτο* είναι το σουβλάκι με τις δύο πίτες. Απευθύνεται σε ανθρώπους που επιδιώκουν μια ισορροπημένη διατροφή, και θέλουν να ισοφαρίσουν τα λιπαρά και τις πρωτεΐνες του κρέατος που περιέχεται στο σουβλάκι με αντίστοιχο ποσό αγνών, ευεργετικών για τη σιλουέτα, τους καρδιολόγους και τα γραφεία τελετών υδατανθράκων. Ετυμολογικά, ο όρος συγγενεύει με τη λέξη *δίπατο* (όπως το διαμέρισμα στο οποίο καταλήγεις να μοιάζεις αν τρως πολλά από δαύτα), ενώ πρόσφατα το δίπιτο τοποθετήθηκε επισήμως στη βάση της πυραμίδας – όχι της διατροφικής, αυτής στην οποία θα σε παραχώσουν όταν σκάσεις απ’ το φαί, διότι δε θα σε χωράει το νορμάλ κιβούρι, μαζί με φαγώσιμα κτερίσματα όπως παστουρμά από γκαμήλα, για να ευωδιάζει το σκήνωμα και να αποθαρρύνονται οι τυμβωρύχοι.

Όχι, βεβαίως, πως το πατροπαράδοτο κι εξόχως απολαυστικό σουβλάκι (ή σάντουιτς με γύρο, για τα

πατριωτάκια του Βορρά) ευθύνεται αποκλειστικά για την απόκτηση προσωπικού ηλεκτρομαγνητικού πεδίου ικανού ν' αλλάξει τη ρότα των αποδημητικών πτηνών και να βρεθείς χειμωνιάτικα με ένα σμήνος χελιδόνια να σου καταχέζουν τη σάλα με τα καλά τα σεμεδάκια της γιαγιάς Τούλας (υποκοριστικό του Απεθαντούλα, καθώς έχει θάψει κόσμο και ντουनिया και φιλοδοξεί να θάψει ακόμα περισσότερο). Υπάρχει και η σοκολάτα, που αν και δώρο του Θεού στον άνθρωπο συγκρίσιμο με τον γράφοντα, έχει την τάση να συσσωρεύεται αφότου μεταβολιστεί στα πλέον ορατά σημεία του σώματος φτιαγμένου από χυλό (προγούλι, βύζος, κοιλιακές δίπλες και κωλάθρα), έτσι που πολλοί προτιμούν αντί να τη φάνε τη ρημάδα να την κολλήσουν κατευθείαν με ψαρόκολλα στα κωλομέρια, να μη χαλάνε και τα δόντια που είναι πολύτιμα και που κανονικά θα 'πρεπε να μας ξαναφυτρώνουν τρίτη δόση εκεί γύρω στα πενήντα, διότι εγώ στα τριάντα τέσσερα τα 'χω κάνει ήδη γης μαδιάμ και τα μισά ήδη είναι είτε απονευρωμένα είτε αγιοβασιλιάτικα, κι έτσι θα βρεθώ μια μέρα πριν την ώρα μου με μασέλα πάνωκάτω, κι άντε να φας μετά νουτέλα που κολλάει ο στόμας σου απ' την ηδονή χωρίς να καταπιείς το πάνω μισό κι αποκτήσει κι οδοντοστοιχία η στομάχα η αδηφάγα, που θα πρέπει να την κολλάω με τσιμέντο στον ουρανίσκο, χώρια που θα θέλει και πλύ-

σιμο στο πλυντήριο με μπόλιχο λευκαντικό για να ξεσπρίσει απ' τη μαγευτική απόχρωση παλιάς περγαμηνής που θα 'χει απ' το βρομοσίγαρο.

Και φυσικά να μην παραλείψουμε τα ζυμαρικά, που τα 'φερε ο ευλογημένος κι αφορεσμένος Μάρκο Πόλο απ' τη μακρινή Κίνα, άλλο που πια δεν βρίσκεις σε κινέζικο να φας μήτε σπυρί από κους κους, καθόσον τα 'φαγε όλα ο Μάο για να κάνει κορμί για την Πολιτιστική Επανάσταση («Αφήστε χίλια κοψίδια να ροδίσουν»), και τα οποία με την τεράστια ποικιλία τρόπων παρασκευής τους συντελούν στη σταθερή ξιγκοποίηση του σώματος, ιδίως άμα είναι ενωμένα σε μιαν άμορφη μάζα με τυριά και μπέικα, τα οποία στο πεπτικό σύστημα διασπώνται σε τάπες σαν από καουτσούκ και παν ντουγρού και σου βουλώνουν τα στεφανιαία και την αορτή, και μια ωραία πρωία εκεί που τρως το γκρέιπφρουτ σου για ξεκάρφωμα απ' τη βάφλα με λιωμένη κουβερτούρα και μια μπάλα παγωτό από γάλα βουβάλας, σου λέει ξαφνικά η καρδιά: «Αφεντικό, να με συμπαθάς, αλλά με τέτοιες απάνθρωπες συνθήκες εργασίας κάλλιο να πάω να φκιάνω αϊφόνια σε φάμπρικα στη Σεντζέν» και κλατάρει και πας άκλαυτος εξόν απ' το γειτονικό σουπερμάρκετ όπου σε κλαίνει γοερά, και οι ταμίες φοράνε μαύρο περιβραχιόνιο με ασορτί τσεμπέρι και στάχτη στα μαλλιά, και τις φαρμακοβιομηχανίες που δεν πρόκαμες να σκατογεράσεις

και να καταναλώνεις το βάρος σου σε χάπια και να σε καταριούνται τ' ανίψια που δεν λες να σανιδώσεις και να κονομήσουν τα πνευματικά δικαιώματα που θα τους επιτρέψουν ν' αγοράσουν ένα ημιυπόγειο στη γραφική Άνω Λυκοπορδή εξ αδιαιρέτου και να εξασφαλιστούν.

Όπως μπορείτε να καταλάβετε, είμαι ένας άνθρωπος με βαθύ προβληματισμό σε ζητήματα όπως η ορθή διατροφή (αν και προτιμώ την καθιστή ή, ακόμα καλύτερα, την ξαπλωτή) και η διαφύλαξη του υπέρτατου αγαθού της υγείας. Ίσως φταίνε γι' αυτό οι ιατρικές μου σπουδές (έστω κι αν ουδέποτε τις ολοκλήρωσα, καθώς στο μεταξύ με κέρδισε η τέχνη και αποφάσισα να γίνω ιατρός ψυχών τε και φωλών), οι οποίες, ιδίως σε άτομα υποχόνδρια και ιπποποτάμια (στο πέμπτο έτος, όταν μνήθηκα στην καρδιολογία, ζύγιζα όσο δύο φυσιολογικοί άνθρωποι στην επιφάνεια του Δία), δημιουργούν μian εμμονή με τη σωματική άσκηση, τη γυμναστική και τον αθλητισμό – όλα όσα μας εγγυώνται μια ζωή μεγάλη και σκληρή σαν το μαρκούτσι της γαλάζιας φάλαινας, που το 'χα δει σε ντοκιμαντέρ και παραλίγο να το «γυρίσω» απ' τον τρόπο.

Επιπλέον, η προσήλωση αυτή στη σωματική ευκρασία και ευεξία υπήρξε εμμονή μου παιδιόθεν – αρχής γενομένης απ' τα παιδικά παιχνίδια.

Βέβαια, επειδή μέχρι την ηλικία των τεσσάρων

ετών, όταν αρχίζει συνήθως η κοινωνικοποίηση του νηπίου, είχα εξελιχθεί σε τέτοιο μαμόθρεφτο που είναι ν' απορείς πώς δεν συνέχισα να θηλάζω μέχρι τα είκοσι (κάτι στο οποίο η μάνα μου δεν θα 'φερνε την παραμικρή αντίρρηση, απαντώντας με τη δήλωση-πασπαρτού: «Άσε το παιδί να εκφραστεί – τι πειράζει δηλαδή που έβγαλε λίγο μούσι και φρονιμίτες και μου 'χει μακελέψει τα μαστάρια;»), τα αγαπημένα μου αθλήματα ήταν αυτά του νου: επιτραπέζια παιχνίδια, παιχνίδια γνώσεων, και γενικώς ό,τι περιοριζόταν στο συμβιωτικό ντουέτο «Νόρμαν και μητέρα Μπέητς». Ωστόσο, αναγνωρίζοντας ότι τα περιττά κιλάκια μου μέχρι να γίνουν μπόι κατακορύφως θα είχαν γίνει σαμπρέλες οριζοντίως, η συχωρεμένη η Κατερίνα προσπαθούσε κάθε τόσο – με δέλεαρ κατά κανόνα φαγώσιμο, που ήταν λίγο δώρο άδωρο – να με εξωθεί σε ποικίλες ομαδικές δραστηριότητες κι αθλοπαιδιές. Μόνο που τα παιχνίδια των αγοριών τα φοβόμουν: στα μήλα έτρεμα μη με πέτυχει η μπάλα και πονέσω, στο κυνηγητό λαχάνιαζα και ιδρώνα, κι έτσι όπως έτρεχα με ταχύτητα ένα χιλιόμετρο τον χρόνο, μ' έπιανε ακόμα και βραδύπους με αρθριτικά, στο κρυφτό φοβόμουν μη με βρουν ξαφνικά και πατήσουν καμιά ιαχή θριάμβου και χεστώ πάνω μου, ενώ για ποδόσφαιρο και μπάσκετ ούτε συζήτηση, διότι η θρυλική μου αστοχία, συγκρίσιμη με του Τζόννου αφού πήρε τ' όπλο του κι

απόμεινε κορμός σκέτος, κι έτσι και τον έπιανε φαγούρα στ' αχαμνά ήταν καταδικασμένος γιατί δεν είχε μήτε χέρι να τα ξύσει, μήτε αχαμνά για να ξυθούν, με καθιστούσε φύρα που καμιά ομάδα δεν την ήθελε. Όχι βεβαίως ότι αν ήμουν πρόθυμος να συμμετάσχω στα ομαδικά τους σπορ, τα γειτονόπουλα θα μου στρώναν το κόκκινο χαλί – διότι στο μεταξύ είχα μυηθεί στον κόσμο των κοριτσιίστικων παιχνιδιών, τα οποία αφενός δεν ήταν βίαια, κι αφετέρου μου εξασφάλιζαν κρουνοούς κι εκρήξεις στοργής και ζουπηγμάτων απ' τις μεγαλύτερες σε ηλικία συμπαίκτριές μου, που με βλέπαν έτσι μικροκαμωμένο και ζουμπουρλούδικο και μου κατσίάζαν τα μάγουλα στο τσίμπημα και μ' αφήναν πολλές φορές να κερδίσω χαριστικά, κάτι που ουδέποτε αρνιόμουν, κι ας ήξερα ότι η νίκη μου ήταν μπαλαμούτι. Το σημαντικό ήταν ότι είχα βρει έναν κύκλο, μια ομάδα εντός της οποίας ήμουν αποδεκτός, έστω κι αν οι πρωτιές μου στο λάστιχο, το κουτσό και η επινοητικότητα μου σε τέια με κούκλες, όπου και επέμενα να χρησιμοποιούμε (και να σαβουρώνουμε) αληθινά βουτήματα που έδιναν στο παιχνίδι έναν αέρα αυθεντικότητας, όχι μόνο δεν κέρδιζε τα εύσημα των αγοριών αλλά προξενούσε την απέραντη χλεύη τους. Όμως τι να την κάνεις την επιδοκιμασία των αντρών (ακόμη κι αν αμυδρά τους ορέγεσαι) όταν έχεις γυναίκες κάθε ηλικίας να πέφτουν απάνω σου

λες κι έχεις το μέλι, και να σε λατρεύουν με χίλιους τρόπους;

Μα επειδή με τις «κουμπάρες» δεν μαζεύονται οι κοιλάρες, η μάνα πήρε την απόφαση να με γράψει σε κάποιο κέντρο άθλησης. Μόνο που σε κάθε άθλημα που μου πρότεινε, εγώ τσινούσα με κάποιο εύλογο ή εξωφρενικό επιχείρημα. Στο κολύμπι σε πισίνα δεν θα μ' άφηναν να χρησιμοποιώ τα βατραχοπέδιλα και τη μάσκα με τον αναπνευστήρα, για μπάσκετ και βόλεϊ ήμουν υπερβολικά κοντός, ενώ το ποδήλατο, που θα ήταν μια κάποια λύσις, παρέμενε κλειδωμένο στην αποθήκη του γκαράζ μέχρι το καλοκαίρι και τις ποδηλατάδες στη Χαλκιδική, διότι τη μία και μοναδική φορά που αποφάσισα να πάω με το κίτρινο BMX μου βόλτα απ' την παραλιακή μέχρι τον Λευκό Πύργο, με πλεύρισε καθ' οδόν ένας κύριος πεζός, ο οποίος επέμενε να πάμε σπίτι του για να με φιλέψει μακαρόνια με κιμά –που ευτυχώς ήμουν ιδιότροπος, και μ' άρεζε μόνο της μάνας μου ο κιμάς, οπότε κι αρνήθηκα σθεναρά– κι όταν το ανέφερα στην Κατερίνα, κόντεψε να της έρθει συμφόρηση, όπως τότε που ο πατέρας μου ήταν στο ιατρείο και ήθελε να τρυπήσει κάτι χαρτιά για να τα βάλει σε ντοσιέ, κι είχε πάρει τηλέφωνο και είχε ρωτήσει: «Ο Πέτρος έχει διακορευτή;» και η μάνα μου νόμισε ότι το εννοούσε ως ρήμα στον πα-
ρακείμενο και πάτησε τέτοια στριγκλιά που ο δό-

λιος ο Τασούλης επί μια βδομάδα άκουγε μόνο απ' τ' άλλο αυτί.

Τότε μια άλλη φαεινή ιδέα κατέβηκε στη μητρική γκλάβα: μπαλέτο, που και σε γυμνάζει και σου κάνει κορμοστασιά-λαμπάδα, καθόσον ο κανακάρης της, από ντροπή για την κοιλίτσα του, καμπούριαζε πολύ (συνήθεια που μου άφησε το τωρινό μου περήφανο παράστημα, κάτι μεταξύ Κουασιμόδου και Καραγκιόζη), και ήταν πιο άχαρος κι από νιογέννητο δαμάλι. Ο πατέρας ωστόσο είχε αντιρρήσεις. «Μα, μπαλέτο αγόρι πράμα;» Αλλά η μάνα αμετακίνητη: «Έλα, μην ακούω χαζά: κι ο Μπαρίσνικοφ μια χαρά άντρας είναι, μπισκοτολούκουμο ο κερατάς. Χώρια που σ' αυτές τις ηλικίες η σεξουαλικότητα των παιδιών είναι ρευστή». (Άλλο που η δικιά μου ήταν ντούρα και σαφέστατη, και είχε ως αντικείμενο πόθου τα γυμνασμένα απ' την μπάλα μπούτια του συμμαθητή μου του Νίκου.) Για να 'μαι ειλικρινής, αρχικά η ιδέα μου κίνησε το ενδιαφέρον, καθώς λίγο καιρό πριν είχαμε αγοράσει έναν διπλό δίσκο με χιτάκια του Τσαϊκόφσκι, και φανταζόμουν τον εαυτό μου να αποθεώνεται επί σκηνής καθώς θα ερμήνευα τον γαργαλιστικό και πανέμορφο «Χορό των μικρών κύκνων». Μόνο που η πραγματικότητας γι' άλλη μια φορά υπήρξε αμείλικτη: την πρώτη φορά που φόρεσα κορμάκι και κοιτάχτηκα στον καθρέφτη, διαπίστωσα πως ήμουν τάλε κουά-

λε ρολό κοτόπουλο που του ξεχειλίζουν τα κρέατα απ' τον σπάγκο, πράγμα που σήμαινε πως η μόνη μου σχέση με μπαλαρίνα θα ήταν αυτή του λούνα παρκ: ο κόσμος θα 'κοβε εισιτήριο για να με δει και θα 'φευγε με ίλιγγο και ναυτία. Έτσι, τα όνειρα της μαμάς να ηγηθώ των μπαλέτων Μπολσόι κι ο επι-άλτης του μπαμπά μην περάσω απ' τα πλιέ στο σπαγγάτο το πονηρό πριν την ώρα μου, διαφεύστηκαν, καθώς πριν καν ανατείλει το άστρο μου (ή μάλλον ο πλανήτης μου) αποκήρυξα το μπαλέτο μετά βδελυγμίας.

Έπειτα, καθώς το σχολείο μου διέθετε τραπέζι πινακ πινακ, αποφασίστηκε να δοκιμάσω τις δυνάμεις μου και σε δαύτο, μιας κι ούτε πολύ κουραστικό φαινόταν, και όσο να πεις θα περιόριζε έστω και λίγο το διαρκώς αυξανόμενο χόντρος μου. Μόνο που ως κακομαθημένο μοναχοπαίδι με φίλαθλο πνεύμα ενός νεαρού Στάλιν, που όταν χάνει νιώθει τον κόσμο του να καταρρέει οπότε συμπαρασύρει στα χαλάσματα τον υπαίτιο της ήττας, κι αυτό το σχέδιο ναυάγησε τάχιστα, αφού κάθε φορά που έχανα κατέστρεφα το μπαλάκι (πατώντας το κάτω και μια φορά μασώντας το απ' τη λύσσα μου), ενώ όταν ένας συμμαθητής μου είχε την ατυχή ιδέα να με αποκαλέσει «μπούλη», έφαγε τη ρακέτα μου στη μάπα και του άνοιξε η μύτη κι έγινε της καριόλας γιατί μαζεύτηκαν και οι τέσσερις γονείς, και η μάνα

του θύματος είπε ότι ο θύτης έπρεπε να πάει σε παιδοψυχίατρο, κι η μάνα του θύτη τη ρώτησε αν θα γούσταρε να πάει κι εκείνη στα επείγοντα με μια ρακέτα του πινγκ πονγκ σφηνωμένη στον κώλο, κι όχι με τη λαβή. Άλλη μια λαμπρή σταδιοδρομία έφτανε στο τέλος πριν καν ξεκινήσει.

Κατόπιν του ατυχούς περιστατικού, οι γονείς μου πήραν την απόφαση πως για ν' αγαπήσω πραγματικά τον αθλητισμό έπρεπε να δείξουν κι εκείνοι ενδιαφέρον, λόγου χάρη οργανώνοντας μια οικογενειακή εκδρομή με σκοπό την εκγύμναση και το θεριμοδοκτόνο παιχνίδι. Μόνο που, κατά μάνα κατά κύρη: τούτ' έστιν, οι γονείς μου ήταν και οι δύο παγερά αδιάφοροι απέναντι σε οποιαδήποτε αθλητική δραστηριότητα – ο πατέρας μου δεν είχε αγοράσει ποτέ στη ζωή του αθλητική εφημερίδα, και το αθλητικό ραδιόφωνο το απέφευγε όπως ο διάβολος το λιβάνι, ενώ η μητέρα μου, όταν κάποιος έλεγε: «Απόψε έχει ματς», απαντούσε με την ίδια ερώτηση που έμελλε να τη χρησιμοποιώ κι εγώ μέχρι και σήμερα: «Τι άθλημα;» Ωστόσο, ένα ηλιόλουστο Σάββατο, να σου η φαμίλια Κορτώ σε μια απλωσιά του γραφικού Χορτιάτη, έτοιμη για ένα αυτοσχέδιο παιχνίδι ποδοσφαίρου, όπου ο μπαμπάς θα βάραγε πέναλτι κι εγώ με τη μαμά θα κάναμε τους τερματοφύλακες. Μόνο που στο τρίτο μόλις σουτ, ο μπαμπάς λέει: «Ένα σάμαλι πεθύμησα».

«Πώς σου ήρθε στα καλά καθούμενα;» ρωτάει η μάνα.

«Ε, όποτε με έσερνε ο κυρ Πέτρος στο γήπεδο, μου αγόραζε σάμαλι».

Εγώ, με γουρλωμένα μάτια: «Τι είναι το σάμαλι;»

«Σαν το ραβανί, αλλά με πιο χοντρό σιμιγδάλι» απαντά η Κατερίνα.

«Και βάζουν και μαστίχα νομίζω» συμπληρώνει ο Τάσος.

Γονείς, σου λέει μετά. Βαλτοί. «Και πού έχει σάμαλι;» ρωτάω.

Μπαμπάς, συνειδητοποιώντας την γκάφα του: «Μετά. Έλα να παίξουμε λίγο».

«Δεν μπορώ άλλο. Κουράστηκα. Σάμαλι πού θα βρούμε;»

«Δεν έχουν τα περίπτερα;»

Και το λαίμαργο μυαλό μου μονομιάζ πλάθει το πολυπόθητο σάμαλι, παρέα στο ράφι του περιπτέρου με λαχταριστά πατικωμένα ροξ και κορνέ.

Οπότε τζίφος η οικογενειακή εκγύμναση, εκτός αν μιλάμε για τις μασέλες, διότι στον δρόμο ρίχνει την ιδέα ο πατέρας: «Δεν πετιόμαστε μια Βέροια να πάρουμε κάνα ραβανί περιποιημένο απ' τον Χοχλιούρο;», κι έτσι όχι μόνο ξεσκιστήκαμε στα γλυκά περιπτέρου καθ' οδόν, αλλά το βράδυ φάγαμε ένα κιλό ραβανί οι τρεις μας.

Και περνά ο καιρός, και γίνομαι γυμνασιόπαιδο αφράτο σαν πανετόνε που κάθε φορά που το μελετάω το ορέγομαι και είναι έγκλημα και το καταγγέλλω που τα βγάζουν μόνο Χριστούγεννα τα πανετόνε, κι επειδή το νέο μου σχολείο προσφέρεται για διάφορες μορφές ομαδικής εκγύμνασης, δοκιμάζω σταδιακά τα πάντα.

Μόνο που στον ανώμαλο δρόμο ως ανώμαλος δρομέας την κάνω είκοσι μέτρα απ' την εκκίνηση πίσω από κάτι πεύκα κι από κει κατεβαίνω καρφί στο κυλικείο για κρουασάν χειροποίητα και τερματίζω τελευταίος και πασαλειμμένος σοκολάτες.

Και στο τένις, παρά τη σφοδρή μου καψούρα για τον προπονητή, όταν μετά την πρώτη συνεδρία διαπιστώνω ότι η περίφημη αντισφαιρίση συνίσταται στο να τρέχω πέρα-δώθε σαν υπέρβαρο, ερωτοχτυπημένο κανίς που κυνηγάει το μπαλάκι, να μου λείπει το βύσσινο, χώρια που τον συγκεκριμένο τενίστα τον χαλβάδιαζε σύμπασα η θηλυκή νεολαία του σχολείου, οπότε οι πιθανότητες μου να τον κερδίσω ήταν ίσες μ' αυτές του να βγει ο Μπραντ Πιτ απ' την αφίσα και να με μυήσει στην τέχνη του έρωτος και μετά να με υιοθετήσει και η Αντζελίνα για να συμπληρώσει το σετάκι το εξωτικόν και να βολευτώ διά βίου. (Αναχρονισμοί παράφρονος λογισμού.)

Οι απόπειρές μου στο ποδόσφαιρο συνάντησαν την ίδια παταγώδη αποτυχία: επειδή ως άχρηστο

μπαούλο με πόδια με βάζανε μονίμως αμυντικό, αποκαλύφθηκε ότι, πιθανώς λόγω εμβადού, τράβαγα την μπάλα όπως τον κεραυνό το αλεξικέραυνο, κι έπειτα από τρία-τέσσερα σουτ στη μάπα όπου κατέληγα κατάχαμα, ακούγοντας μες στην παραζάλη μου μια φωνή να μου λέει: «Όχι, μην έρχεσαι στο φως, είναι νωρίς ακόμα», αποφάσισα ότι: καλά και άγια τα μπούτια των ποδοσφαιριστών, κι αυτός ο Μπέκαμ κόλαση ο άτιμος, αλλά αν μέσα σ' όλα τ' άλλα μου ισοπεδωνόταν και η μούρη απ' τις αλληπάλληλες μπαλιές, το μόνο μου μέλλον ήταν στο τσίρκο Μεντράνο ως «Πέτρος, το παιδί-θαύμα που τσακίζει μπακλαβά γωνία χωρίς να αναπνέει».

Όσο για το βόλει, η έκβαση των γεγονότων ήταν ακόμα πιο δραματική, καθώς στο πρώτο κιόλας σετ, όταν παρά τα επίμονα παρακάλια μου να εξαιρεθώ επειδή το βολέ μου πόναγε τα χέρια, η μεσήλιξ γυμνάστρια αρνήθηκε να μ' αφήσει να φύγω, λέγοντας πως «παραήμουν μαλθακός», την αποκάλεσα «χαμούρα» και πέρασα μια ωραιότατη μέρα τρώγοντας και βλέποντας τηλεόραση με τη μαμά, διότι έχει και η ημερήσια αποβολή τα καλά της, άλλο που μετά είχα ν' απολογηθώ στον γυμνασιάρχη για τη διαγωγή και το υβρεολόγιό μου.

«Μα είναι λόγια αυτά, δώδεκα χρονώ παιδί;»

«Αφού της έλεγα ότι πονάω κι αυτή δεν με πίστευε».

«Μήπως είσαι κι εσύ λίγο μυγιάγγιχτος;»

«Όχι, δεν είμαι εγώ μυγιάγγιχτος. Αυτή είναι χαμούρα».

Α, και να μην παραλείψω την επίσης τραγική κατάληξη της προσπάθειάς μου να χωνέψω το μπάσκετ, όπου, παίζοντας στην ομάδα με τα ζαβά κι απροσάρμοστα της τάξης, σε μια συμπλοκή αποφάσισα να διεκδικήσω την μπάλα πέφτοντας σαν μετεωρίτης πάνω στους συμμαθητές μου, με αποτέλεσμα να σπάσω το χέρι του ενός σε δύο σημεία. (Τώρα που το σκέφτομαι, έχω δει σε σίριαλ δολοφόνους καθ' έξιν που είχαν πολύ πιο ισορροπημένη και κοινωνικοποιημένη εφηβεία απ' τη δική μου.)

Η μόνη λύση που απέμενε ήταν το γυμναστήριο. Ωστόσο, την αεροβική και τα παρακλάδια της τα είχα αποκλείσει προ πολλού, όταν μερικά χρόνια πριν η μάνα είχε τεματίσει το camp παροτρύνοντάς με να μαϊμουδίσω μαζί της την κασέτα της Τζέην Φόντα, φορώντας ασορτί μπαντάνια και περικάρπια με τα δικά της. Έτσι, πλέρωνε, δόλιε πατέρα, με γράψανε σ' ένα υπερσύγχρονο γυμναστήριο, όπου τα όργανα είχαν πρωτοποριακούς για την εποχή ψηφιακούς μετρητές που υπολόγιζαν πόσες θερμίδες έκαιγες με κάθε βασανιστήριο. Θανάσιμο σφάλμα. Μετά την πρώτη εβδομάδα, όταν πλέον είχα σιχαθεί όσο τίποτα την Ιερά Εξέταση του διαδρόμου, του κουπιού και του μηχανήματος με τις σκάλες, διαπι-

στώνοντας λόγου χάρη ότι έπειτα από διαδρομή ίσαμε τη Λιουμπλιάνα και ξέπνοο σκαρφάλωμα πενήντα ορόφων είχα κάψει θερμίδες ίσες με μια μπουκιιά μήλο αν την έφτυνα αντί να την καταπιώ, τα παράτησα.

Μέχρι και το τάε κβον ντο δοκίμασα ο δύστηνος έφηβος, όπου έπειτα απ' το πρώτο μάθημα, που περιλάμβανε σαρανταπεντάλεπτο ζέσταμα με τρεχάλα γύρω γύρω, ξύπνησα την επομένη με τετραπληγία και με κουβαλούσαν οι καφεροί γονείς μέσα στο σπίτι σαν να μετέφεραν κούρο που πρήστηκε απ' τις καταχρήσεις κι έγινε σαν τον Έλβις στα στερνά του, και τον κατηγορεί η κόρη πως οι τουρίστες στο μουσείο κοιτάνε τα δικά του βυζιά αντί για τα δικά της.

Και περνάν τα χρόνια, κι αλλάζουν οι προτεραιότητες, και φτάνω σε μέγεθος που καθιστά κάθε άθληση πλην της πασιέντζας στον υπολογιστή απαγορευτική, και περνάνε κι άλλο, και βρίσκομαι πλέον στα τριάντα, άρτι εξαχθείς απ' το δασωμένο Δρομοκαΐτειο όπου είχα διαμείνει κατόπιν οξέος ψυχωσικού επεισοδίου στη διάρκεια του οποίου νόμιζα ότι ήμουν ο νέος δαλάι λάμα και προσπάθησα χωρίς αποτέλεσμα να ζητήσω άσυλο στην αμερικάνικη πρεσβεία πριν με τσακώσουν οι Κινέζοι (μπορεί να συμβεί στον καθένα), οπότε κι ο τρελογιατρός μου συνιστά ως άθληση ιδανική για το γαλήνεμα του ταραγμένου ακόμα ψυχισμού μου το κολύμπι σε κολυμβητήριο.

Κι ενώ αρχικώς διαπιστώνω ότι έχει δίκιο ο ντόκτορ κι ότι οι αργές απλωτές με βοηθούν όντως να χαλαρώσω, η συντροφιά στις λωρίδες της πισίνας είναι κάπως αποκαρδιωτική, μιας και συνίσταται ως επί το πλείστον από φοβερές κυρίες μεγάλης ηλικίας που μαθαίνουν τώρα να κολυμπούν, κι ενώ το γεγονός από μόνο του είναι καθ' όλα αξιέπαινο (εγώ στα γεράματα, αν τα φτάσω, έχω ως μόνη μου φιλοδοξία τη συνταξιοδότηση), αφενός μου προκαλούσε ανησυχία ότι κάποια απότομη κίνησή μου μπορεί να τις αποσυντόνιζε και να πνίγονταν παρά τα σωσίβια, κι αφετέρου δεν ήταν το καλύτερο ηδονοβλεπτικό κίνητρο για έναν μάλλον οκνηρό κολυμβητή, που ονειρευόταν ομάδες πόλο να προπονοούνται σε απόσταση αναπνοής, σπαρταρώνοντας απ' τα βρεμένα μούσκουλα σαν τρίτωνες αλλά χωρίς ουρά διότι η ουρά έχει λέπια και είναι και κάπως δύσχρηστη σε τρυφερές περιπτώξεις, χώρια που αν έχεις γάτα στο σπίτι το περνάει το γκομενάκι για λυθρίνι extra large και σ' το τρώει πρώτη, και κυριολεκτικά – αντί γι' αυτό το υπερθέαμα λοιπόν, έχω τα στίφη των κορασίδων τρίτης και τέταρτης ηλικίας, με το λουλακί μαλλί παραχωμένο κάτω από λουλουδάτα σκουφιά, και τα βυζά που τώρα πλέον έχουν απολέσει κάθε σπαργή και κολλαγόνο να επιπλέουν λόγω άνωσης μπροστά στα μούτρα τους (που κανονικά δεν χρειάζονταν σωσίβιο με τον μαστό τον αβύθιστο), κι εκεί

που κολυμπάς με κλειστά μάτια και πας να γίνεις ένα με το σύμπαν και το μεγάλο Κα (όχι το Φορντ, αυτό το ζωτικό ψυχικό εκτόπλασμα των αρχαίων Αιγυπτίων), ανοίγεις τα μάτια και βλέπεις τη γοργόνα πλην όχι την αδελφή του Μεγαλέξανδρου αλλά τη Σθενώ και την Ευρυάλη, τις αθάνατες αδελφές της Μέδουσας, που αντί για μούτρο έχει κάτι μάζες που μοιάζουν έτοιμες να σε καταπιούν και να σε αφανίσουν, κι όχι με ωραίο τρόπο όπως με τη βυζαρού περιπτερού στο Άμαρκορντ, αλλά σαν να πνίγεσαι μες σε δεξαμενή με την κρεατόμαζα που χρησιμοποιούν για να φτιάχνουν τα λουκάνικα.

Ωστόσο, την τρίτη μέρα μαζί με τις γηραιές αρχάριες σκάει μύτη και νεαρός εκπαιδευτής-ναυαγοσώστης εξόχως ευειδής και με κορμί λαμπάδα, και θες τώρα οι παιδικές αναμνήσεις του *Baywatch*, θες που το παιδί ήταν το δέκα το καλό, αίφνης με κυριεύει η λαχτάρα να του τραβήξω την προσοχή απ' τις γραίες που έχουν μαζωχτεί γύρω του σαν τις ατάιστες αγριόπαπιες τις συνομήλικες μ' αυτήν του Ίφεν, οπότε και βγαίνω απ' τα χλιαρά ύδατα, τινάζω την πλούσια κόμη μου σε αργή κίνηση, ρουφάω την κοιλιά, φοράω την παντοφλίτσα, και στο δεύτερο γεμάτο σαγήνη κι ερωτεύσιμο λίκνισμα βήμα γλιστράει η παντόφλα στα υγρά πλακάκια και φεύγει το ποδάρι το δεξί στον αέρα, σε γωνία καν καν, και σαβουρντίζομαι πίσω στην πισίνα με το κεφάλι, που

μέχρι να καταλάβω τι είχε συμβεί, το μπουλούκι των Γηρηίδων είχε σπεύσει προς διάσωσή μου, και σκυφτός στο χείλος της πισίνας ο νεαρός να με ρωτά: «Χτυπήσατε; Πονάτε πουθενά;» («Ναι! Στη μελανιασμένη μου αυτοπεποίθηση!») Αλλά ως πεισματάρης άνθρωπος που είμαι, το 'χα πάρει απόφαση να διασωθώ από μπράτσα μαρμάρινα, κι έτσι την επομένη αποφασίζω να προσποιηθώ κράμπα και να καλέσω σε βοήθεια το δελφινότεκνο, μόνο που είναι δίκης οφθαλμός ος τα πάνθ' ορά κι όπως ετοιμάζομαι για την οσκαρική μου ερμηνεία με πιάνει στ' αλήθεια κράμπα σε γάμπα και πέλμα, και πατάω κάτι τσιρίδες που βούιξε το κολυμβητήριο, και ξάφνου νιώθω να με αρπάζουν και να με οδηγούν στην ασφάλεια της σκαλίτσας χέρια διόλου μυώδη αλλά πλαδαρά σαν τα δικά μου, ενώ συγχρόνως δέχομαι και συμβουλές:

«Μαγνήσιο να πάρεις, πουλάκι μου. Εμένα ο συγχωρεμένος ο άντρας μου που πάθαινε κάτι κράμπες που ξυπνούσε μες στη μαύρη νύχτα και χόρευε καρσιλαμά απ' τον πόνο, με το μαγνήσιο σώθηκε».

Σώθηκε, και μετά πέθανε. Μαιτιότης μαιτιοτήτων και τα ρέστα.

Έτσι έκτοτε έχω εγκαταλείψει πλήρως κάθε ελπίδα άσκησης για το υπόλοιπο του βίου μου. Ούτε καν το περπάτημα δεν βοηθάει, διότι αν βγω για περπάτημα έτσι χύμα, θα καταλήξω αρχικά στην Πολιτεία

να μπανίζω βιβλία και μετά στο Paul να μπανίζω σαρλότ και μπενιέ και μπαγκέτες, ενώ έτσι και τολμήσω να βάλω ακουστικά και MP3 player ώστε να 'χω μουσική συνοδεία στον περίπατό μου, θα καταλήξω χαλκομανία στην Ακαδημία, όπως τη μία και μοναδική φορά που το δοκίμασα, και πάνω που έπαιζε το κονσέρτο για δύο τσέλα του Βιβάλντι και είχα πωρωθεί, πήγα να διασχίσω τη Βασιλίσσης Σοφίας με κόκκινο, και το ότι ζω ακόμα, είναι ένα θαύμα.

Όχι, η μόνη μου γυμναστική τώρα πια είναι τα γυμνάσια στα οποία αφήνομαι να με υποβάλουν οι δυο μου βαφτιστήρες, η Πριγκίπισσά μου και η Μικρή Φράουλα, για τις οποίες γίνομαι αλογάκι, γαϊδουράκι, καροτσάκι και σκλαβάκι πειθήνιο και τρισευτυχημένο, που μπορώ να πάω ένα δίωρο σερί αρκουδίζοντας κι έρποντας στα πατώματα με τους δυο μου θησαυρούς στην πλάτη, και να ξεχάσω ακόμα και τη χαρμάνια μου, που ειδάλλως δυο ώρες άκαπνος είμαι να σκοτώσω άνθρωπο, αλλά έτσι είναι η ρουφιάνια η αγάπη, και ιδίως η αγάπη του παιδιού, του παιδιού που μπορεί να 'ναι τεσσάρων κι έξι ετών ή και τριαντάρης νέος όπως το Κουτάβι, που και για χάρη του πέφτω στα πατώματα και γυμνάζομαι με τη σφουγγαρίστρα και τη σκούπα και με τη λάντζα και με ό,τι άλλο τρόπο γουστάρει το μωρό μου.

Διότι να μην ξεχνάμε την πιο σημαντική γυμναστική: τον χτύπο της καρδιάς που αγαπάει.